

SANDRA BROWN

VÁGYAK VONZÁSÁBAN

SANDRA BROWN

VÁGYAK
VONZÁSÁBAN

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Sandra Brown: *Not Even for Love*
Warner Books, Inc., New York, 2004
This translation is published by arrangement with
Maria Carvainis Agency, Inc. and Lex Copyright Iroda
Translated from the English *Not Even for Love*
Copyright © 1982 by Sandra Brown
First published in the United States
by Warner Books, New York
Cover design by *Jackie Merri Meyer* and *Elaini Kokkinos*
Cover photo by *Digital Stock*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation
© by F. Nagy Piroska, 2010

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2010

honlap: www.maecenaskiado.hu

Kedves Olvasóm!

Mielőtt általános témájú regények írásába kezdtem, évekig romantikus történeteket írtam. Ez a művem először mintegy húsz évvel ezelőtt jelent meg.

A történet az akkoriban népszerű irányzatokat és viselkedésmintákat tükrözi, de a témája örök és egyetemes. A cselekmény, mint minden romantikus regényben, a viszontagságokat átélő szerelmesek körül bonyolódik. A szerelem kibontakozásának idején mindig jelen vannak a szenvedély, a gyötrelmek és a gyengédség pillanatai.

Nagyon szerettem romantikus regényeket írni. A műfaj örök optimizmusa és bája páratlan a regényirodalomban. Ha Ön, kedves Olvasóm, először találkozik ezzel a műfajjal, kívánom, hogy örömet találja benne.

Sandra Brown

ELSŐ FEJEZET

Reeves Grant kiitta az utolsó korty pezsgőt, és letette az üres kristálykelyhet az ezüstitálcára, melyet egy előtte elhaladó pincér gyakorlott mozdulattal egyensúlyozott a levegőben. A szmokingos férfi egy pillanatra megállt, hogy ő elvehessen egy újabb, gyöngyöző itallal teli poharat, majd eltűnt az élénk csevegésbe merült sokaságban.

Grant tünődve szürcsölte újonnan szerzett pezsgőjét; nem is értette, miért vette el. Nem kívánta. Hirtelen elment a kedve az egésztől. Még a világ legdrágább pezsgője is fémes mellékízt hagyott a szájában. Zöld szeme elnéző gúnnyal pillantott végig a hírességek és igen fontos emberek díszes társaságán, és nagyon unalmasnak találta őket.

Egy korosodó, de szépségét még töretlenül őrző francia filmsztár tüntetően omlott rá új férjére, egy, az oklahomai Tulsából származó

olajmágnás karjára. Egy olimpiai aranyérmes német műlesikló síbajnok buzgón tette a szépet egy mediterrán országból származó duzzogó, ám nagyon is érzéki hercegnőnek, aki úgy tett, mintha ügyet sem vetne rá. Az azonos rikító pink színű szmokingot viselő New York-i divattervező és pártfogoltja egymás szavába vágva kaján pletykával szórakoztatták a minden szavukat mohó kíváncsisággal hallgató társaságot. A történet egy régebben a képeslapok címlapján szereplő modellről szólt, aki miután fölszedett húsz kilót, azzal a kéréssel kereste meg őket, hogy a vonalait elleplező gardróbba állítsanak össze neki.

Mindent egybevetve tehát a társaság gazdag, híres vagy tekintélyes emberekből állt. Vagy mindhárom együtt. Vagy ilyen-olyan okokból közismert, netán hírhedt alakokból.

Valamennyiüket megkülönböztetett tisztelettel és méltósággal fogadta a fényűző estély házigazdája. A magas, karcsú, de izmos férfi tökéletesen annak látszott, aki valójában volt: mérhetetlenül gazdag svájci gyárosnak. Szőke haja, kék szeme, megnyerő arca méltán biztosította helyét „a világ legszebb emberei” névsorában.

Az engedetlen zöld szempár az ész parancsára fittyet hányva tévedhetetlenül talált rá a

milliomos mellett álló hófehér ruhakölteménybe öltözött nőre. Fehér ruha, az isten szerelmére! – biggyesztette el a száját gondolatban a férfi.

Reeves Grant huszonnégy óra alatt nem felejtette el, milyen gyönyörű ez a nő. A fél vállat meztelenül hagyó Dior-kreáció felvette a versenyt bármelyik itt látható estélyivel. A karcsú nyak körül csillogó opál és gyémánt nyaklánc éppoly remekművű volt, mint bármelyik ékszer, amely a jelen lévő hölgyeket ékesítette, egyszerűsége pedig hozzájuk képest már-már művészi ízlésről tanúskodott.

A nő frizurája ezzel szemben az ünnepi alkalomhoz képest talán kissé túlságosan is egyszerűnek tűnt. Nem mintha leengedve viselte volna hullámos haját, mint legutóbb, amikor Grant látta. Most az egészet kontyba csavarva feltornyoztta a feje búbjára, de a beledugdossott hajtűk közül néhány már kicsúszott a dús, fényesfekete tincsek közül. Csak egy kis biztatás kellett volna – például egy simogató férfikéz –, hogy az egész hajtömeg lezúduljon a szerencsés fickó kezére.

A keservit! Mi az ördög van veled? – rivallt gondolatban magára. Balek volt, de még mekkora. Most mégis, mint valami mazochista bolond, le sem tudja venni a szemét a nőről. És

agyában egyre az a gondolat motoszkál, hogy mit csinált a nő tegnap este abban a könyvesboltban. És még inkább az, hogy mit csinál itt. Ebben a házban... Ezzel a férfival... Hogy jön össze az az egyszerű kis lakás ott, a könyvesbolt fölött ezzel a fényűző bálteremmel, ahol freskók borítják a falakat, aranycirádák díszítik a mennyezetet, amelyről kristálycsillárok lógnak le, és a padló márványból készült. Ez a nő nem illik ide. Óhozzá az a frissen főtt kávé illatú csöpp kis konyha való. És maga előtt látta, amint összegömbölyödve behúzódik a kicsiny pamlag sarkába, a mellére ölelve az egyik puha párnát... A mindenségit!

A pezsgő maradékát a pohár alján hagyva letette egy asztalkára. Beállította Nikon fényképezőgépét, mely egy keskeny bőrszíjon lógott a nyakában. Úgy megszokta a gépet, mint ha a teste egy része lenne, ennél fogva nem tűnt számára összeférhetetlennek az estélyi öltözékével. A társaság, amely hozzászokott, hogy lépten-nyomon fényképezik, nem figyelt fel arra, hogy Reeves fényképezőgéppel a nyakában vág utat közöttük, tekintetét egyre a nő profiljára szegezve, aki épp egy belga diplomátával fogott kezét. A mellette álló férfi most mutatta be őket egymásnak.

A nő a nála egy fejjel alacsonyabb férfi fölé

hajolva udvariasan mondott neki valamit, amit a kameráját gyakorlott szeméhez emelő fotós nem hallott. Beigazította a lencse körüli gyűrűt, hogy az arc finom vonásai fókuszba kerüljenek.

A nő épp fogadta a diplomata előzékeny kézcsókját, amikor elkattintotta a gépét. A nőt meglepte a villanófény, oda is kapta a fejét, ahonnan a villanás jött. Amint az arca ismét betöltötte a lencsét, a férfi gyorsan tekert egyet a gyűrűn. Sikerült elkapnia a tapogatódzó, zavart és szégyenlős mosolyt.

A villanófény ezúttal telibe találta és egy pillanatra elvakította a nőt. Sűrű, sötét szempillái többször is ráereszkedtek szürke szemére, mire újból tisztán látott. A fotós lassan leengedte szeme elől a gépét, s zöld szeme bőszen haraggal, vádlón meredt a nőre, mintha fel akarná nyársalni.

A mosoly egy pillanatra ráfagyott a bájos arcra, majd végképp eltűnt róla. A szeme észrevehetően kitágult, a szembogarat körülvevő titokzatos gyűrűk elsötétültek. Egy rózsaszín nyelvecske hegye iramlott végig a hirtelen kiszáradt ajkakon, melyek végül kis, kerek, meglepett o-t formáltak.

Csak tegnap este volt, hogy Grant ugyanezt a csodálkozó és óvatos kifejezést látta ezen az

arcon. Akkor esett az eső. A mennydörgés végigvisszhangzott a keskeny mellékutcákon, és visszaverődött a svájci Luzern régi kőfalairól. Záporozott az eső hajadonfőtt fejére.

De egyszeriben mit sem számított a vihar. Amikor a könyvesbolt üvegajtaján keresztül meglátta a nő arcát, minden érzékszerve visszavonulót fűjt, hogy a tekintete minél jobban magába ihassa az arcvonásait.

– Ó! – kiáltott fel Jordan Hadlock. Meglepetésében a melléhez szorította a súlyos könyvet, miközben újabb mennydörgés rázta meg az üzlet kirakatának ablaküvegét. De aztán rájött, hogy nem csak a vihar rázza az üveget. Valaki veri az ajtó üvegtábláját.

A könyvállványoknak támasztott létrán csücsülve jól látta a bolt bejárati ajtaját. De amikor órákkal ezelőtt éjszakára bezárta a könyvesboltot, lehúzta az ajtó áttetsző rolettáját is. Így annak az embernek, aki a viharral dacolva odakint volt és eltökélten kopogott az üvegen, a villámfénynél mindössze a körvonalait lehetett látni.

Az alak mérete és formája arra engedett következtetni, hogy férfi az illető. Két kezéből tölcseért formálva próbált bekukucskálni az üzletbe ott, ahol a roletta egy keskeny csíkban

szabadon hagyta az üveget. A nő hallotta, hogy trágár szavakat motyog maga elé, olyasmiket, amiket még halkán sem lenne szabad kimondani, majd ismét, ezúttal még erőteljesebben, öklével megveri az ajtót.

Dobogó szívvel ereszkedett le a létráról, és a könyvekkel és újságokkal megrakott állványokat kerülgetve elindult az ajtó felé. De nem ment el egészen odáig, hanem előtte úgy egy méterrel megállt.

Egy villám felvillanó fényénél megtermett férfialakot látott: lábát kissé szétvetve, csípőre tett kézzel állt a bolt előtt. Látszott rajta, hogy kezdi elveszíteni a türelmét. Jordan nem tudta, mit tegyen; gyorsan számba vette a lehetőségeket. Veszélyes lenne ilyen késői órán ajtót nyitni egy láthatóan máris dühös idegennek. Másrészt viszont, ha valami rosszban törné a fejét, aligha tudatná ilyen erélyesen a jelenlétét. Talán segítségre van szüksége. Netán orvosi segítségre. Tény, hogy kimerültnek látszik.

Még mielőtt lebeszélhette volna magát, az ajtóhoz lépett, és hátrahúzta a rolettát annyira, hogy kiláthasson alóla. A boltból kicsorduló fény széles vállakra esett, melyekre a zuhogó eső rátapasztotta az inget. Az ing a nyakánál ki volt gombolva, és a nő kíváncsi tekintete fölkészott az izmos nyakról a férfi arcára.

Alaposan megnézte a zord, ám finom metszésű arcvonásokat, melyek most kifejezetten zaklatottságról árulkodtak, de amúgy nem tűntek fenyegetőnek. Ráérősen szemügyre vette a határozott állkapcsot, a hosszú, vékony orrot, és épp a zöld szempárhoz érkezett, amikor az egyik sötét szemöldök kicsit megemelkedett, mintha azt kérdezné: Ott akarsz állni ítéletnapig, és szájátva bámulni rám, vagy kinyitod végre az ajtót?

Ja, persze! Kinyitja.

Visszaejtette a rolettát, elhúzta a reteszt, elfordította a kilincs rézgombját, és kitárta az ajtót. Két csomag, melyek eddig elkerülték a figyelmét, belódult az ajtón, kis híján eltalálva a lábát. Gyorsan félreállt, mert amikor a csomagok lepuffantak a padlóra, hideg esőcseppekkel árasztották el csupasz lábát. Az egyik batyu barna bőrből volt, a másik vitorlavászonból.

A csomagjai után a férfi is betolatott, és becsapta maga után az ajtót. Aztán villámgyorsan megfordult, s már a száján voltak a marón gúnyos szavak, amiért oly nehezen akart megnyílni előtte az ajtó, de amint lepillantott Jordanre, a szavak benne rekedtek.

Hosszú percekig némán meredtek egymásra, csak a szemük fürkészte a másik arcát. Be-

letelt pár másodpercbe, mire a lélegzetvételük is hallhatóvá vált. A férfi az iménti erőkiifejtéstől kapkodó és szapora, a nőé nagyjából ugyanilyen, még nem teljesen világos okokból. Ezenkívül csak a Grantról lehulló esőcseppek kopogását lehetett hallani a padló mozaiklapjain.

Elsőnek Jordan vette le a tekintetét a jövevényről, s lenézett a padlóra, melyen kis tócsa kezdett gyülekezni a bakancsok körül.

– Van egy törülközője? – tudakolta a férfi, észre sem véve a tócsát.

– Tessék? – kérdezte a nő rekedten; úgy nézett ki, mint aki eltévedt, és most nem tudja, hol van.

– Van egy törülközője? – ismételte meg a kérdést a férfi.

– Mi... Ó, igen. Mindjárt... Egy pillanat.

Valósággal átrepült a helyiségen, felkapcsolta a lépcső melletti villanyt, és mintha kergetnék, felszáguldott a lépcsőn. A fürdőszobába érve lekapta az első törülközőt a rúdról, de mindjárt rájött, hogy ezt használta zuhanyozás után, ezért gyorsan ledobta a földre, és halkán szidva magát, benyúlt a fürdőszobaszekrénybe tiszta törülközőért. Elővigyázatosságból mindjárt kettőt vett ki.

Visszafelé menet észbe kapott, lassított, vett

három mély lélegzetet, és már jóval meggondoltabban lépkedett lefelé. Mi ütött belé? Mire ez a nagy rohanás?

A férfi most is ott állt, ahol az előbb, csak a tekintete pásztázott a közeli könyvespolcon. Ahogy félrebillentette a fejét, hogy elolvassa az egyik könyv címét, Jordan észrevette, hogy az esővíz ezüstös patakocskákban folyik le a nyakán a gallérja mögé.

– Kettőt hoztam. Úgy látom, elkél – mondta, és nyújtotta neki az egyik törülközőt.

– Köszönöm – felelte a férfi kurtán, és beletemette arcát a puha, nedvszívó anyagba. Így maradt néhány másodpercig, majd végighúzta a törülközőt rakoncátlan hajfűrtjein, körbe a nyakán, s végül párszor meglegyintette a nyitott ingnyakából kilátszó csupasz háromszöget. Jordan gyorsan elkapta a tekintetét.

Ekkor a férfi lenézett a lába alatt egyre növekvő tócsára.

– Tönkreteszem a padlóját. Bocsánat.

– Semmi baj. Majd feltörölöm. Kihez...

– Az ördögbe is, még egyszer bocsánat! Reeves Grant vagyok. – Nyújtotta a kezét, és Jordan még épp időben kapott észbe, hogy el ne ugorjon előle. Valami ismeretlen okból szörnyen kockázatosnak tűnt, hogy akár csak egy baráti kézfogás erejéig is hozzáérjen a fér-

fihoz. Azt nem tudta volna megmondani, az érintése miféle fenyegetést tartogat számára, csak annyit tudott, hogy veszélyes fizikai kontaktust létesítenie ezzel az emberrel.

És csakugyan az volt. Erőt vett túlzott óvatosságán, és elfogadta a felkínált kezet. Amikor a férfi ujjai körülfogták és megszorították az ujjait, a szíve körüli izmok is összeszorultak, és egy pillanatig nem volt benne biztos, hogy képes lesz újra lélegzetet venni. De nagy megkönnyebbülésére agya magától átvette az irányítást, és így összegyűlt annyi levegője, hogy elmormolhassa:

– Jordan Hadlock. – És noha úgy tűnt, hogy a férfi vonakodik elengedni, kivonta bizsergő ujjait a szorításából.

– Köszönöm, hogy beengedett – mondta Grant.

– Miért jár ilyen időben az utcán? Engem keresett valamiért?

– Nem – felelte bánatos mosollyal a férfi. – Bárcsak ilyen egyszerű lenne! Ma délután érkeztem, helyesebben kora este. Még nem jártam Luzernben, és körül akartam nézni, mielőtt szobát keresek. Elküldtem a kocsit, sétálgattam kicsit a tóparton, ettem valamit, aztán elindultam át az Óvároson. De akkor kitört a vihar, és teljesen eltévedtem. – Olyan megej-

tően kisfiús és zavart mosollyal nézett a nőre, hogy az elnevette magát.

– Ne legyen már ilyen szigorú önmagához! Itt könnyű eltévedni, ha az ember nem ismeri az Óvárost.

– Igen ám, csakhogy én régi utazó vagyok. Bejártam az egész világot, és arról vagyok híres, hogy mindenütt kiismerem magam. Kérem, maradjon köztünk, hogy ma este rácáfoltam a híremre – súgta, de úgy, mintha valami összeesküvésre kérné a nőt.

– Megígérem – suttogta Jordan, majd megkérdezte: – Mi a foglalkozása, Mr. Grant, hogy ilyen sokat utazik?

– Sajtófotós vagyok. Többnyire szabadúszó. Néha összeállok az egyik hírügynökséggel, ha valamelyik állandó emberük mással van elfoglalva.

A nő szeme kerekre tágult a felismerés erejétől.

– Reeves Grant. Maga lenne „R. Grant”?

A férfi bólintott.

– Gyakran látom az ön képeit – folytatta Jordan. – Sok magazint olvasok. – Mosolyogva körbemutatott a polcokon. – Csodálatos lehet a munkája.

– Hát, futja belőle a lakbérre – vonogatta szerényen a vállát a férfi. – Illetve futná, ha len-

ne lakásom. De leginkább szállodákban lakom. Egyébként el sem tudom mondani, milyen jól jött a maga üzlete – mondta. – Már vagy fél órája bolyongtam ebben a zuhogó esőben, amikor megláttam, hogy itt ég a villany. És amikor elolvastam az ajtón a feliratot, nem akartam hinni a szememnek. Angol újságok! Világítótorony a sötét, viharos éjszakában – szavalta drámai erővel, mire a nő ismét nevetett.

– Azért annál szerényebb hely – mondta mosolyogva. – De örülök, hogy kapóra jöttem.

– Van telefonja? És tud valami szállodát ajánlani, mielőtt teljesen tönkretenném a padlóját?

– Van és tudok. – A pulthoz ment, amelyen egy régimódi pénztárgép trónolt, és előhúzott alóla egy telefonkönyvet meg egy agyonhasznált füzetet. – Melyik szállodát szeretné? A tópartiak közül mindegyik kiváló, ha a pénztárcája...

– Elszámolom a költségeimet – felelte a fotós fülig érő szájjal. – Válasszon maga.

– Rendben van. – Jordan a füléhez emelte a telefonkagylót, de mindjárt fel is nyögött:

– Jaj, ne!

– Mi a baj?

– Süket a telefon. Ne haragudjon! Nagy viharban néha előfordul... – Gyászos arccal nézett a férfira.

– Ne izgassa fel magát – vont ismét vállat Grant. – Találok szobát, csak igazítson útba.

– De az eső! – tiltakozott a nő. – Maradjon még egy kicsit. – Önkéntelen szavain maga is meglepődött, és a férfi szemöldöke ismét meg-rándult. – Talán hamarosan eláll az eső – tette hozzá sietve, hogy leplezze zavarát.

A férfi kinézett az ablakon túli viharra, amely ha lehet, még jobban dühöngött, mint eddig.

– Nem vagyok mártír – ismerte be –, ma-radhatok még egy darabig. Nem hátráltatom valamiben?

– Nem... Könyveket rakosgattam a polc-ra. – És intett a létra felé.

– Akkor ragaszkodom hozzá, hogy amíg itt vagyok, segítsek.

– Nem, ez nyugodtan várhat. Én...

– Tartozom magának ennyivel – erősködött Grant. – Feltéve, ha nem zavarja, hogy a ru-hám teljesen átázott.

Jordant zavarta, de nem úgy, ahogy a férfi gondolta. A finom anyagból készült kék ing rátapadt a testére, és alatta kirajzolódott min-den izma és bordája. Eleve is szűk farmernad-rágja vizesen simult keskeny csípőjére és hosz-zú, izmos combjára.

– Nem – válaszolta remegő hangon. – Ami azt illeti, én sem vagyok társasághoz öltözve. –

Hirtelen tudatosult benne, hogy nézhet ki. Miután bezárta az üzletet, bekapott pár falatot vacsorára, majd lezuhanyozott, és felvette a legkényelmesebb bő melegítőnadrágját és kötött pamutpulóverét. Sebtében lófarcokba kötötte és egy teknőccsattal megtűzte a haját. A lába meztelen volt. És nem viselt melltartót, amit a karcsú testén kalandozó zöld szempár nyomban felfedezett. Jordan, mintha valaki figyelmeztette volna rá, érezte, hogy mellbimbói ágaskodni kezdenek a halványrózsaszínű pulóver alatt. Ijedten elfordult, magában fohászkodva, hogy mellbimbói térjenek vissza nyugalmi állapotukba.

Miért is nem vette fel inkább valamelyik szolid szoknyáját vagy utcai ruháját? Ezek az itthoni holmik sokkal intimebb látszatot kölcsönöznek e groteszk helyzetnek, mint amelyet a körülmények indokolnak.

Pedig a szituáció hovatovább a tapinthatóság határát súrolóan bensőségessé kezdett válni. Valahányszor a nő Reevesre pillantott, furcsa előérzet vibrált át rajta. De vajon minek az előérzete? Az egész helyzet kezdett abszurdá válni, és biztos volt benne, hogy a káosz csak az ő fejében létezik. A fotós nyilván semmit sem érzékel belőle.

És valóban, amikor visszanézett rá, Grant

a földön térdelve a nedves törülközővel itatta fel a tócsát.

– Kérem, ne vesződjön azzal – szólt rá, miközben egy nyaláb könyvvel fölfelé lépkedett a létrán.

– Azt hiszem, a ruháim lassan megszikkadnak, és ha ezt a vizet feltörlöm, mindjárt nem lesz olyan nagy bűntudatom, amiért betolakodtam az üzletébe. Itt is lakik? – kérdezte a férfi váratlanul.

Jordant meglepte és csöppnyi óvatosságra készítette a kérdés. De aztán eszébe jutott, hogy lehozta a törülközőket. És persze az otthonias öltözetéből is következtetni lehetett arra, hogy itt lakik.

– Igen – felelte. – Az emeleten van egy kis lakás. Három éve lakom itt.

– Három éve? – A fotós megdöbbsent. – Maga amerikai.

Nem kérdés volt, a nő mégis úgy válaszolt, mintha az lett volna.

– Igen. Középnnyugatról jöttem. Három éve bizonytalanná vált a helyzetem, és eljöttem Londonba. Apám üzlettársa segítségével kaptam meg ezt az állást. Ezeknek az angol újság-árusító helyeknek Európa-szerte működik egy üzletláncuk, rendszerint kisebb városokban, ahol nehezebben lehet hozzájutni amerikai és

brit újságokhoz. Mi persze elsősorban az angolul beszélő turistákat látjuk el.

– Mi történt három évvel ezelőtt, hogy úgy érezte, bizonytalanná vált a helyzete? – A kérdés úgy szólt, mintha semmi mást nem hallott volna meg az elhangzottakból, noha a nő épp e fölött szeretett volna elsiklani. Erős volt a kísértés, hogy megmondja a férfinak, semmi köze hozzá, és ezzel ejtse is a témát.

De amikor lenézett rá a létráról, tekintete találkozott a zöld szempárral, amelyből kiolvasta, hogy Grant az igazat akarja hallani. Egy erős kéz, melynek ujjai elég érzékenyek voltak ahhoz, hogy a fényképezőgépe bonyolult és finom szerkezetét kezeljék, a létrának azon a fokán nyugodott, amelyen az ő meztelen lába állt.

Elszakította tekintetét a zöld szempártól, és halkán motyogta:

– Meghalt a férjem. – Remegő kézzel megigazgatta a könyveket, melyeket végigrakott a legfelső polcon. A kelleténél sokkal több időbe telt, hogy a könyvsor egyenesen álljon.

– Mit tesz oda fel? – érdeklődött a férfi, megtörve a csendet, amely már vészesen hosszúra nyúlt.

– Filozófiát és vallást – hangzott a válasz. – A divatos bestsellerek jönnek az alsó polcokra.

Minél pikánsabb a könyv, annál lejjebb kerül. – És huncut mosollyal nézett le a létráról.

– Ügyes kereskedői fogás – nevetett a fotós, majd felnyújtotta az utolsó nyaláb könyvet. – Tessék, ezek az utolsók.

A nő épp lehajolt értük, amikor egy újabb villám csapott le, méghozzá valahol a közelben, s a villany sisteregve kialudt.

– Jordan! – A nő egy pillanatra elveszítette az egyensúlyát, de a férfi gyorsan megfogta a derekát, hogy le ne essen a létráról. – Minden rendben? – kérdezte a váratlanul támadt sötétségben.

– Igen – felelte elakadó lélegzettel a nő. A bordás kötésű pulóver vékony anyagán keresztül érezte a férfi kezének melegét. Lábával óvatosan kitapogatta az immár láthatatlanná vált létrafokokat, és lassan leereszkedett a padlóra. – Attól tartok, így elsőre elég rosszak a benyomásai Luzernről – mondta remegő hangon. Grant keze továbbra is erősen tartotta a derekát.

– Elsőre elbűvölő benyomásokat szereztem Luzernről. – A férfi hangja csupa vibrálás volt, és a keze szinte észrevehetetlenül följebb siklott a nő derekán, mígnem átfogta a bordáit.

– Szerzek valahol gyertyát – szólalt meg elfúló hangon Jordan. – Tudja, ilyesmi sűrűn elő-

fordul nálunk. Mindjárt jövök. – És gyorsan ellépett a fotóstól.

– Jaj, ne! – szólt utána a férfi. – Félek a sötétben. Inkább magával jövök. – És hüvelykujját beakasztotta oldalt a nő övébe, amitől ökle hozzáért a csípője domborulatához. – Vezessen, kérem!

Jordan a sötétben meg-megbotolva kerülgette az állványokat és polcokat, miközben a közvetlenül mögötte haladó férfi szinte lépésenként beléütközött.

– A lépcső tetején majd jobbra kell fordulnunk. Elég szűk a hely.

– Itt vagyok maga mögött – felelte Grant, és a másik kezét is rátette a derekára.

Percekig tartott, mire fölértek a sötét lépcsőn, mivel a hébe-hóba lecsapó villámok fénye sem adott kellő világosságot a keskeny fokok biztonságos megmászásához.

– Megérkeztünk – mondta végül megkönnyebbülten a nő, amikor felértek az emeletre. Nem mintha félt volna a sötétségtől, vagy a vihartól, vagy attól, hogy áram nélkül maradt. A férfi közelsége, kezének érintése keltett izgalommal vegyes rémületet benne. – Itt várjon! A konyhában vannak a gyertyák.

– Siessen! – kérte a fotós.

Jordan nevetve indult a fiók felé, amelyben

a gyertyákat és a gyufát tartotta. Meg is találta ott, ahol lenniük kellett, de úgy látszott, vészesen remegő kezével képtelen meggyújtani egy szál gyufát.

– A francba! – morogta dühösen.

– Mi a baj? – szólalt meg a férfi közvetlenül mögötte. A nő nem hallotta a lépteit, s most meglepetésében elejtette a gyufásdobozt.

– Megijesztettem? – kérdezte tőle Grant aggodva.

– Igen.

– Bocsánat!

– Semmi baj. Úgy látszik, nem tudom meggyújtani a gyufát. – Pedig szüksége volt valami fényre, hogy elűzze a sötétséget. Túl sűrű volt, túl intim, és mindent elborító köpenye alatt a férfi közelsége izgalommal vegyes idegességet keltett benne.

Grant fölvette és a konyhapult tetejére tette az elejtett gyufásdobozt, majd egyetlen húzással meggyújtott egy szál gyufát.

– Köszönöm – mormolta a nő, és a gyertyát odavitte az aprócska lánghoz. Amikor fölpillantott a fotósra, úgy találta, hogy az arca indokolatlanul közel van az övéhez.

– Szívesen – felelte a férfi. Amikor könnyedén lehajolt, a nőnek ismét elakadt a lélegzete, mert hirtelen azt hitte, hogy most meg fogja

csókolni. Ám csak a gyufát fújta el, és amikor a lángocska kialudt, a füstje ott lebegett kettőjük arca között.

Megkönnyebbülés volt, amit érzett, vagy csalódottság? Sietve elfordult, és elindult az apró konyhából a nappaliba nyíló ajtó felé.

– Odabent van még néhány gyertyám – szólt vissza magyarázólag. A kis fénykört adó gyertyával a kezében gyors léptekkel végigment a szobán, s közben meggyújtott néhány illatgyertyát is. A helyiséget hamarosan jó illatú, lágy fény árasztotta el.

– Maga tényleg nem tréfált, amikor azt mondta, hogy ideát van még néhány gyertyája – csúfolódott az ajtóban álló férfi, amikor a nappaliban már mintegy tucatnyi lángocska égett.

– Valójában esztétikai célt szolgálnak, de amint látja, néha jó szolgálatot tesznek.

Ott állt félszegen, szűziesen összezárt lábakkal, öntudatlanul összekulcsolt kézzel maga előtt. Most mi legyen?

– Kér kávét?

– Nincs villany.

– Gáztűzhelyem van.

– Nagyszerű. A kávé jó ötletnek tűnik.

Kezében az egyik nagyobb gyertyát tartalmazó réz gyertyatartóval, elindult a férfi felé.

Az félreállt, ő pedig, éppen csak súrolva a másikat, kisietett mellette a konyhába.

– Ne érezze úgy, hogy szórakoztatnia kell engem – szólta a fotós, miközben Jordan vizet töltött a kávéfőzőgépbe. – Csak az a helyzet, hogy nem szeretnék kint csatangolni ebben az ítéletidőben, amikor még az utcai lámpák sem égnek.

A nő egy mosolyt küldött felé a válla fölött rápillantva, miközben a kávé kanalazta a fém-szűrőbe.

– Milyen amerikai lennék, ha megtagadnám a segítséget egy honfitársamtól? Hová valósi, Reeves? – Reeves?! Nem is Mr. Grant?

– Kaliforniában nevelkedtem. A UCLA-n tanultam. Egyetemistaként kezdtem hivatás-szerűen fotózni. – A nő közben meggyújtotta a gázt, és föltette rá a kávéfőzőt. – Mondja, túl merész kérdés volna, hogy hadd öltözhessek át? Teljesen átázott a ruhám.

– Igen... Úgy értem, nem! Csak tessék! Nagyon kellemetlen érzés lehet.

– Lemegyek az üzletbe átöltözni...

– Ne, inkább használja a fürdőszobát. Már is hozok egy gyertyát, hogy lemenjen a csomagjáért.

Azzal visszasietett a nappaliba egy másik gyertyáért.

– Köszönöm. – A férfi elvette tőle, és leügetett a lépcsőn. Visszanyerhette az önbizalmát, hiszen pár perce még úgy loholt Jordan nyomában, mintha az élete függne tőle. Pillanatokon belül vissza is tért, a nő pedig a hálószobáján keresztül elvezette a fürdőszobához. Csak remélni merte, hogy többé-kevésbé szalonképes állapotban van, de tudta, hogy legalább egy nedves törülköző a földön hever. Ha valaki egyedül él, nem feltétlenül kell kínosan ügyelnie a rendre.

Mire a kávé elkészült, a fotós is megjelent egy másik farmernadrágban és ingben – ezúttal halványsárgában – meg száraz zokniban. Cipő nélkül.

– Jó illata van a kávénak – szólta már az ajtóból.

– Üljön le, mindjárt hozom! Ez a konyha még egy embernek is kicsi.

Mire behozta a tálcát a kávéval, tejszínnel, cukorral, kiskanalakkal, csészékkal és csészealjakkal, Grant már betelepedett a kanapé sarkába, a kényelmes párnák közé.

A nő letette a tálcát a kanapé előtt lévő alacsony asztalkára, amely voltaképpen két kerámiaelefánt közötti üveglap volt. Kitöltötte a gőzölgő, illatos kávé az egyik csészébe, majd megkérdezte:

– Mit kér bele?

– Köszönöm, semmit. Némely helyen, ahol jártam, megtanultam nélkülözni mindenfajta fényűzést, és hozzászoktam, hogy azzal érjem be, ami van. – Ivott egy kortyot a forró italból. – Ha nem tévedek, ez amerikai kávé.

– A szüleim küldik néhány havonta – nevetett Jordan.

– Nagyon finom. – És megnyalta a száját.

Ezután magának is töltött a kávéból, majd letelepedett a kanapé túlsó sarkába. A férfi kényelmesen kinyújtotta hosszú lábát, míg Jordan, épp ellenkezőleg, maga alá húzta.

– Mi hiányzik még magának otthonról? – Grant kérdése mellékesen, majdnem túlságosan is mellékesen odavetettnek hangzott. Felzúzó kíváncsiságnál többről árulkodott volna?

– Apróságok, amiket megszoktam. A gyorséttermek. A kedvenc szappanoperám. – A férfi nevetett. – Más nemigen. Hiányoznak a szüleim, habár tavaly itt voltak látogatóban. Luzern elbűvölő hely. A svájciak intelligens, szorgalmas, jóindulatú emberek. Sokfelé jártam Európában. Egy napon szeretnék könyvet írni az utazásaimról. Maga ritkán jár az Államokban. Magának mi hiányzik?

Nő biztosan nem, gondolta, amikor a fotós sorolni kezdett mindenféle lényegtelen dolgot.

Ez a férfi nő nélkül sohasem tudna meglenni. Borzas, zilált haja a gyertyák halvány, reszketeg fényében vörösesbarna árnyalatot öltött, szeme alatt, a járomcsontján előtünedeztek a halvány szeplők, melyeket odalent a boltban, a villámok éles fényénél nem lehetett látni.

Ettől eltekintve arcvonásait klasszikus értelemben nem lehetett szépnek mondani. Az orra kicsit túl hosszú és vékony volt, a szája meg talán túlságosan is széles. Az álla a kelleténél több makacsságról árulkodott, de a szeme me sebelien zöld volt, és sűrű, hosszú szempillák árnyékolták. Mindent összevéve kimondottan vonzó volt. Sőt vészjóslóan férfias – és nincs nő, aki egy ilyen fenyegetésnek ellen tudna állni.

Az öltözködését a legteljesebb hanyagság jellemezte. Frissen felvett ingét még annyira sem gombolta be, mint azt, amelyet levett, úgyhogy kikandikált alóla göndör mellszőrzete. Van olyan nő, akit ez a látvány is felvillanyoz.

Arra eszmélt föl, hogy a fotós már egy ideje elhallgatott.

– Még egy kis kávé? – kérdezte, miután megpróbált a kérdés feltevéséhez elegendő levegőt pumpálni a tüdejébe.

– Köszönöm, nem.

Megint csend lett. A férfi a kanapé másik sarkából bámult rá, majd akaratlanul és automa-

tikusan kinyúlt a keze után, mely a combján feküdt, és megfogta. Jordan nem húzta el a kezét.

A gyertyák lángjai óriásira nyúlt árnyékokat vetettek a meghitt szoba falára. Az egyik falról leszedték a tojáshéjszínű vakolatot, és a mögüle előbukkanó régi téglafal különleges karaktert adott a nappalinak. A falakon koncertek, balettelőadások és kiállítások keskeny rézkeretbe foglalt, ízlésesen megrajzolt plakátjai függtek.

Az egyik falat elfoglaló magas, széles ablakot aranyszínű és barna szálakból szőtt függöny takarta. Ugyanezzel az anyaggal volt bevonva a kanapé és a barna bőrfotelokba dobott sok párna is. A keskeny futószőnyegek alól kilátszott a kor patinájától csillogó keményfa padló.

– Tetszik a lakása. – A férfi hüvelykujja dejes erővel körözött a nő csuklóján, majd lejjebb csúsztatva beletalált a tenyere közepébe. És közben nem a lakást nézte. A nő száját nézte.

– Köszönöm – válaszolta fátyolos hangon Jordan. – Én... Magam rendeztem be. Én húztam be a párnákat is.

– Szépek – mondta Grant, de a tekintete nem a párnákon, hanem a nő mellén időzött. Ó nagyot nyelt, amikor a férfi tekintete vissza-

vándorolt az arcára, és találkozott az ő párás, szürke szemének pillantásával. A fotóst soha életében nem ejtette még így rabul egy szempár. Szokatlan volt a világosszürke színe is, de páratlaná az íriszt körülvevő sötétkék gyűrű tette. És nemcsak a látványa tette különlegessé, hanem a tekintet elevensége és a belőle sugárzó lelkierő is. A tiszta szürke íriszt övező kék gyűrű kénye-kedve szerint hol elkeskenyedett, hol meg kiszélesedett, mindössze egy-egy röpke pillanatra engedve futó betekintést a nő lelkébe. Márpedig Reeves Grant addig nem nyugodhatott, amíg nem ismeri meg az igéző szemek mélyén rejtőző titkokat.

Nézte e szempárt, és önmagát látta tükröződni benne. Elfogta a vágy, hogy valóságosan is beköltözhessen e szemekbe, sőt mögéjük, a nő koponyájába, és megismerhesse a gondolatait. Közelebb húzódott hozzá.

Jordan szíve olyan hevesen vert, hogy attól tartott, a férfi meg találja hallani, vagy meglátja, mint dobog az immár feszes mellére tapadó pulóvere alatt. A tekintete ellenállhatatlan erővel vonzotta, a testéből melegség, a kezét cirógató ujjakból forróság áradt.

Közeledési vágyát legyőzve elhúzta a kezét, arra várva, hogy a fotós majd elengedi. De a férfi nem egykönnyen adta meg magát. Jor-

dan erőteljesebben rántott egyet a kezén, mondván:

– Ezeket elviszem, ha nem kér többet. – Fölállt, és kiszabaduló kezével fölkapta a tálcát. Ujjai úgy remegtek, hogy alig voltak képesek megtartani a tálca fogóját.

– Azt hiszem, ideje lenne újra megpróbálnom a telefont – közölte Grant minden lelkesedés nélkül.

A nő épp akkor tért vissza a konyhából, ahol lerakta a tálcát az asztalra, amikor a férfi visszatette a telefonkagylót a villára.

– Süket – nézett föl esdeklő tekintettel Jordanre.

Hangos mennydörgés tett pontot a bejelentésre.